

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 8.

Cacoma, Wash. Apr. 25, 1894.

Vol. 4

Der er en Gud.

(Af Hermann Fick)

XII

Naturens Skønhed.

Det var om Foraaret. De to Venner havde bestøget et Bjerg for derfra at nyde det Skuespil, som Soloppgangen frembrød. Endnu laa Jorden i Nat og Skygge. Dyd Silhed herskede rundt omkring. Paa Himmelen lyfte Stjernerne Hær og udgjød sit milde, matte Lys over Jorden. I Vest skinde Maanen i Form af en Sigd med mat Glans og var just isærd med at gaa ned. Da gik Morgensstjernen, Solens straalende Forsøber, op og meldte den nye Dags Ankomst. Nu blev det altid lysere i Øst, og i samme Grad blegede de himmelske Stjernerne Glans. Se, da svævede Morgenrøden frem paa Rosenvinger og kastede sin yndige røde Glans over de sjerne Bjergtoppe. Herligt var det Farvespil, som nu begyndte. Altid mer veg de dunkle Skygger, og altid lysere blev Dæmringen. Forventningsfulde stuede Bennerne mod Øst. De ventede kun nogle Diebliske, da gik Solen majestætisk op, triumferende traadte Verdens Dø, Dagens Dronning, frem, og det blev lyst. Med Lynets Hurtighed var den sidste Skygge forsvunden, og Land og Hav glinsede i Morgensolens Straaler. Overalt var der nu Liv. Jublende aabnede Fuglene sin Næst for at hilse Dagens Dø; fra Havet blæste der en frisk Morgenvind, og høitideligt susede det i Stoven som fra et Kor af fromme Sangere.

Tankefulde betragtede Bennerne det herlige Landskab, som udbredte sig for deres Bine i Foraarets hele Pragt.

„O, hvor skøn, hvor skøn er dog Naturen!“ afbrød endelig Konstanse den almindelige Tausshed.

„Ja, sandelig,“ sagde Rudolf, „Himlene fortælle Guds Ære. Naar allerede Skabningen er saa herlig, hvor herlig maa da ikke Skaberens selv være!“

„Hvad er dog,“ svarede Herman, „alle menneskelige

Kunstværker mod Skabningens Mesterværk!“

Rudolf. Ja, det er sandt. I ethvert Kunstværk afspejler sig Kunstnerens Fortrin og Hensigter. Naar du t. Eks. betragter et Maleri og glæder dig over dets Skønhed, saa forherliger dette sin Mester og tilraaber dig ligesom: Se, hvor vis og forstandig er dog Kunstneren, som har frembragt mig! Naar du nu betragter den mægtige og skønt ordnede Verdensbygning, vil du da tro, at den kan være fremkommen af sig selv?

H. Aldrig! Thi den tilraaber mig: Se, hvor almægtig og vis er den Gud, som har skabt mig.

R. Sandt, heller ikke Naturens Skønhed er tilfældig, den er et Værk af en alvis Skaber. Overalt mærker du en beregnende Forstand og den tydeligt ubtalte Hensigt at berede os en Bolig saa herlig som muligt. Alle de enkelte Dele af Verden ere gjorte paa det herligste og paa samme harmoniske, fuldkomment Hele, hvis Pragt vi ikke noksom kunne beundre.

H. Hvor spørgeligt, om det var anderledes!

R. Tænk dig engang, at der paa Jorden ikke fandtes noget smilende Grønt, ingen Løvstov, intet rislende Vand og med Undtagelse af Mennesket ingen levende Væsener, men at der overalt kun mødte dit Øie de Sandørkener og endeløse Snefjelde. Læg dertil, at der ikke gaves noget gennemsigtigt Lys, ingen lysende Sol, ingen vederkvægende Varme men alt var indhyllet i kold Taage og mørke Skygger:— hvorledes vilde du være tilmode, i en saadan Verden?

H. Det vilde være et græsseligt Opholdssted, som maatte drive En til Fortvivlelse.

R. Hvor herlig er derimod den Bolig, som Skaberens har anvist os! Over os hvælver sig den majestætiske Himmeldom og lyser i det mildeste Blaa. Straalende gaar Solen sin oplysende Bane og fylder alt med sit forfriskende Lys og sin belysende Varme. Klar og gennemsigtig er Luften, saa at vi i den tydelig kunne iagttage alle Gjenstande ligetil den sjerneeste Synskreds. Og hvor yndige ere ikke Afvekslingerne i Jordoverfladens Skikkelse. Gist hæve mægtige Bjerge sine

snedækkede Toppe dristig mod Himmelen. Her snor sig en rislende Bøl gennem de stille Dale hen mod Elven, paa hvis Bredder endeløse Skove udftrælle sig. Ovenfor byde frugt-bare Græssange de græssende Hjorder rig Næring, og i det Fjerne strække sig skønne Høidedrag, som ved sine bløde Bølgelinjer henrive os. Hvorledes? Erkjender du ikke al alt dette Skaberens Hensigt at smykke denne Verdensbygning paa det herligste?

Hvor øde var Landflaaten, naar der ikke var dets Planter, naar overalt kun den nøgne Jord laa gold for vort Blik. Hvilken trældende Ensformighed, naar der kun fandtes én Planteart. Hvor snart vilde vi kjedes ved en Egn, som kun viste os én Bladform. Men betragt nu den uendelige ethvert Begreb oversligende Mangfoldighed i Planterverden. Al r. d. r. denne fine Ros, som bælæder den forvitrede Klippe, er en beundringsværdig Dannelse, usforklarlig for Menneket i sin Opstaaen, sin Bæft og sin Forplantelse. Dog, vor Forundring siger, naar vi tænke paa de utallige Arter af Græs, Urter, Blomster, Krattkov, Styringsplanter og Træer, som alle adskille sig fra hverandre i Rod, Stilk, Stamme, i Blade, Blomster og Frugter og henrive vort Blik ved den skønne Mangfoldighed af Former. Hvor yndigt veksle hine henrivende Enge med friskt Grønt, som dækker Dalens Græssange. Hvor dristigt stræbe hine slanke Stammer mod Himmelen og udbrede sine tætte Lyvkroner til alle Sider, medens deres Blade uafslægt susse i Vinden. Vi fryde os over den mægtige Egelund, hvis majestætiske Lyvtag indbyder os til sin skjønne Skygge. Dog, Planterverdens herligste Smykke ere de yndige Blomster, som tappes med hverandre i Forvernes Pragt, Formens Skjønhed og sød Bellugt. Hvilket Blomsterhav udbreder Foraaret over Engene! Hvem kan tælle alle de Blomster, Roser, Liljer, Nelliker og alle de andre, som lig straalende Stjerner og Edelstene sunke midt i det grønne Lyv og fylde Luften med sin Bellugt. Saaledes pranger Jorden i sin Færdbragt, som er vævet af de mangfoldigste Planterformer, Blade og Blomster, og fryder vort Blik ved de yndigste Former og skønneste Farver. Med hvilken Omsorgsfuldhed Skaberer har opbudt alt for paa det mest tiltalende at tilfredsstille vor Skjønhedssans!

Dg nu Havet! Hvor ophøiet er det Syn, det frembyder! Helt ligger for os det brede Ocean, som omgiver alle Lande, i sin ophøiede Majestæt. Se, hvorledes det udbreder sin mægtige Vandmasse til alle Sider tilskyndende i det uendelige og donner en vid Flade, som lig et mægtigt Speil tilbagekaster Solens straalende Billede. Dg dette Bølgerige, hvis Grændser ikke kunne sees, ligger der i bestandig Bevægelse. Uafslægt hæve og sænke sig dets Bølger. Næppe er et Bølgebjerg forsvundet i Dybet, saa dukker i næste Dieblit saa meget stottere dets flumbedækkede Hoved atter frem af Afgrunden. Forgjæves anstrænge vi os for at se Enden paa dette Bølgepil. Altid nye Bølger bruse frem. Altid paany gjentager denne Bøffel sig, indtil endelig i den yderste Synskreds Havet synes at forene sig med Himmelen. Saaledes er Havet et ophøiet gribende Billede paa Uendeligheden og Evigheden, som kun er i Gud. Thi ogsaa for Havet er der

ved Stranden sat en Skranke, hvor Skaberens Magt bud tilraaber det: Saa langt og ikke længer! Her skulle dine største Bølger lægge sig!

Saaledes danner Havet med sit bevægelige, blanke Vand et prægtigt Smykke for Jorden og en herlig Rodsætning til Fastlandet. Her staa de uforanderlige Former af Bjerge og Høie stive og stille, hist de bevægelige, ledse veksende Bølgestikkelser. Hist alt Ro, her Bevægelse, hist Mennekenes hjemlige Bolig, her det høie Billede af Uendeligheden, som altid i vore Hjerter vækker længselen efter Gud; det høieste og evige Gode.

Er du ikke en uendelig vis Aands Herredømme, som med klar Bevidsthed har betænkt, hvorledes han skulde give det enkelte den høieste Skjønhed, og som vilde forene alt til den herligste Enhed?

Hvor yndig er dog Jorden med sin skønne Planterverden, Havet med sit stadige Bølgepil og Himmelen med sine lysende Stjerner! Dg dog, dersom der ikke udenfor Menneket gaves andre levende Væsener, hvor død vilde da den hele Skabning synes os! Vi vare da ensomme Pilegrime midt i en udbød Verden, som kun viste os døde Ting, og i hvilken Gravens rædelsfulde Stilhed altid herskede. Men Skaberer vilde ikke, at vor jordiske Bolig skulde være en grusom Ørken. Se dig om! Hvilken en rig Fylde i Dyreverdenen! Hvilken en stor Rangde af levende Væsener, som glæde os ved sin Skjønhed og Mangfoldighed, sine Stemmer og Bevægelser. Her lyder rundt om os Viernes muntre Summer, Torbispens Surren og Sirisjens Piben. Hist flyde fra Blomst til Blomst de brogede Sommerfugle, glinsende i de prægtigste Farver, selv lige bevingede Blomster. Dog tyd! Hvad er det? Hvilken yndig tusindstemmig Sang der lyder til os fra Skoven! Det er Fuglene, som med sin yndige Sang henrive os, medens andre fylde Luften med sin glade Larm og til alle Sider gennemkrydse Luften med yndige Vingeflag. Dg se nu, hvorledes den udftrækte Eng belives af græssende Hjorder, brægende Faar, brølende Kræg og vrinstende Heste, der frembyde et tiltalende Skuespil.

Dgsaa for Sømanden, som farer paa det ensomme Hav, fremtræder Dyrelivet i de mangfoldigste Stikkelser. Ham opstiver de utallige Fjelles Leg, det muntre Spil af Delfinaerne, og Hvalfiskenes Spøg, som sprøite Vandet ud i glinsende Straaler. Vandmanden driver som en levende Krystal gennem den mørke Flod. Fysalierne have en Blære, stor som et Hoved, og denne glinser i de skønneste Regnbuefarver; de forene sig til store Skarer, danne ligesom Flaader og pryde det tropiske Ocean. Dg Lustens Seilere, Fuglene, ledsage de Søfarende fra hjemmets Strande gennem de store Vandørklener til deres sjerne Maal.

Hvorhen end Vandrerer kommer, hvorhen end Stibene seile, overalt finder han en Verden, befolk. t af levende Væsener. I Alpernes Snebjerg, hvor man kun skulde vente en øde Ørken, hopper den muntre Gletscherloppe omkring. I de mørke Ørtter glæde sig Insekterne, ja endog Fiske og Sugedyr over en eiendommelig Tilværelse. Fra Havets dybeste Afgrund henter Bundkrabben frem Polyper og

Søstjerner. Og bestiger man de mægtige Fjeldes Ryg, saa ser man Kondoren og Sammegribben kredse majestætisk over de høieste Spidsfer. Selv den mindste Vanddraabe i vore Sumpe er fuld af Liv. Betragte vi den med et Forstørrelsesglas, saa viser sig for os en Verden af sølsomme Skikkelser. Man bemærker Smaadyr, som ere forsynede med en Mund, tage Næring til sig, forpante sig og udføre de mangfoldigste Bevægelser. Af saadanne Infusorier er ogsaa Havet opfyldt.

Den, som sent om Aftenen eller i den mørke Nat dvæler ved Havstranden, vil ikke sjelden overraskes af et pragtfuldt Skuespil; klare Lyn lyse ud af det mørke Vands Skjød, som om Søen i Glans vilde kappes med Stjernerne deroppe. Enhver væltende Bølgeskin flinker med blaalig Flamme, og naar den stigende Flod ruller henover Sanden, bestrøes denne med funkende Stjerner. Ethvert Fodtrin henover den røgne Sand fremkalder Lysfunter; enhver i Havet kastet Sten synes at vælke slumrende Lysvæsener.

Det samme vidunderlige Syn glæder ogsaa den ensomme Sømand, som gaar sin sportsøse Vej over Oceanets vide Øer.

Med livlige Farver beskriver Humboldt os Havlysets Herlighed i de tropiske Bønde. „Naar et Krigsskib under frisk Vind gennemfurer den slumrende Hatflade, saa kan man ikke blive træt af det Syn, som de nærmeste Bølgeslag byde. Saa ofte den hævede Side af Skibet synker tilbage, synes blaa og røde Flammer hurtigt som Lynet stige op fra Kjølen. Ubeskrivelig pragtfuldt er ogsaa det Skuespil i den tropiske Verdens Have, som en klare væltende Delfiner frembyde i den mørke Nat. Der hvor de, kredsende i lange Rader, gennemfure den slumrende Vandflade, ser man deres Dei mærket ved Funter og stærkt Lys.“

Dog ogsaa i Oceanets koldere Egne viser sig det overraskende Syn i ikke mindre herlig Glans. Ved Kap Colborn, et øde Fjorberg ved Nordamerikas Polarkyst, var i en dunkel Septembersnat Havets Lys af en saa straalende Glans, at Simonson, den modige Opdaget af hine vinterlige Egne, forsikrer neppe at have seet noget pragtfuldere. Vaadene syntes at gennemfure en Sø af smeltet Sølv, og Skummet, som de, drevne af den friske Vind, spredte foran sig, salbt tilbage i Havets dunkle Skjød som en lysende Regn af Lysfunter.

Vor Forskælfelse forsøges, naar vi erfare, hvad der er Aarsagen til dette pragtfulde Skuespil. Thi ikke ved døde elektriske eller kemiske Kræfter, som man tidligere feilagtig troede, men ved levende Lysbærere bevirkes det.

Derfor smaa Dyr, nær beslægtede med Amøberne, er det, som frembringe disse Lysvirkninger i det kolde Oceanets Skjød, smaa nyreformige Blærer med en Mund og traadformigt forgrenede Fødder paa det indre af det hule lille Legeme, som paa Ydersiden har en pistelformigt svingende Traad. Vel et Par Hundrede af disse smaa Acetilucer eller Mammillarier maatte man knytte til hverandre for at danne en Tommes Længde af dem, og mange Millioner vilde rummes i et Vandglas. Og dog oplyse de Havets vide Mark og flamme i natlig Glød paa Kysterne af alle Zoner, overalt vækkende en Følelse af Beundring og Andagt hos den modtagelige

Tilskuer; thi ogsaa under dette lysende Dække aabenbarer sig den almægtige Gud for ham!

Endnu ere hele Lande ikke undersøgte, og dog kjende Naturforskerne over hundrede tusinde Dyrearter. Tallet paa de ubekjendte er uden Tvivl endnu langt større. Paa det nederste Trin af Dyrelivet staa Kæbberne, hvis enkelte Legemer bestaa af en ligeartet, halvt flydende Gels. Dog, stigende fra Trin til Trin vise Dyrearterne altid mere udviklede Former, indtil endelig den dyriske Skjønhed træder os imøde i sin høieste Fuldkommenhed i den ædle Hest. „Den stræber i Jorden og er glad i sin Kraft og drager ud mod de Harnisskæbte. Den ler ad Frygt og forskæffes ikke og styr ikke for Sværdet. Paa den klirrer Røggeret, blinkende Svyd og Spær; Med Støi og Larm opfatter den Jorden og agter ikke Trompeternes Lyd. Naar Basunen lyder, siger den: Hei! og langt fra lugter den Krigen, Hævedsmænds Torden og Krigs-Striget.“ Job. 39, 23—28.

I alle tænkelige Skikkelser, i utallig Mængde, omgive Dyrene os. O, hvilken Fylde af Liv har dog Gud udbredt over denne Verden! Hvilken Rigdom af guddommelige Tanker udtaler sig ikke i de levende Væsener, da ethvert er skabt efter en særegen Plan, og ethvert er et fuldkomment Kunstværk i sin Art. Hvor herligt er det Smykke, som Gud har givet Skabningen ved Dyreverdenen, skønnere end det mest glimrende Smykke, som dog kun bestaar af livløse Juveler. Men den danner Jordens høieste, levende Smykke.

Saaledes er vort jordiske Hjem udstyret med al Skjønhed af alt det, som kan fryde vore Øine og bringe vore Hjærtter til at banke af Fryd. Reg spørger dig: Hvori kan alene denne Verdensbygning have sit Udspiring? Alene i en uendelig, fuldkommen Aand, der bærer al Vidoms høieste Fylde i sig, hvis Forstand er udforskelig, og hvis Stærke er uendelig. Kun den evige, alvise Gud kan have fattet Planen af dette Mesterværk og udført den saa herligt.

Alle Skabninger vise ud over sig selv til sin Tilværelses majestætiske Ophavsmand. Saaledes er Verdensbygningen et Speil for hans Herlighed, et ophøiet Tempel, som forlynder hans Ros. Gjennem dens høie Haller toner som en mægtig Orgeltone Vindens Susen, Skovens Bruslen og Havets Larm for at stemme vore Hjærtter til Andagt. Himmelens flinkende Stjerner, som glæder os ved sit herlige Lys, opfordre os til at prise ham, som har givet dem deres Lysglans. Alle Skabninger, som behage os ved sin Skjønhed, indbyde os til at prise ham, som har skabt dem saa herlige. Ja, alle Væsener i Tilværelsens hele store Række danne lige, som de enkelte Stene i Naturens store Tempel og tilraabe os med én Stemme: Hvor uendelig meget skønnere, herligere og fuldkomnere maa Skaberens være end Skabningen! Tilbed Gud og giv ham alene Æren!

Den 14de Oktober 1894.

Den 14de Oktober førstkomende er bleven bestemt til Indvielsesdag for „Pacific Lutheran University.“ Denne Gang har vi god Grund til at vente, at det med Guds Hjælp skal lykkes. Ugen efter den 14 Oktober holder da, om Gud vil, Pacific Distrikt af den Norste Synode sit første aarlige Møde i en Sal i Bygningen, og i den følgende Uge var det Tanken, at Skolen skulde begynde.

Der er imidlertid en Omstændighed, som muligens kan bevirke en Forandring i denne Bestemmelse. Derjom den Udstilling (*Interstate Exposition*), som skal holdes i Tacoma næste Høst, ikke kommer til at vare saalænge som ubover den 14 Oktober, saa tør vi blive nødt til at have Indvielsen og Synodemødet tidligere, forat Deltagerne kan saa Nytte af de billigere Jernbanetaxier, som der sandsynligvis vil blive under Udstillingen. Men vi afviser nødtigt fra den allerede bestemte Dag, dels fordi vi saar bedre Tid til at blive færdig, og dels, maaſte fornemmelig, fordi den 14de Oktober allerede er en Mærkedag i den Norste Synode, nemlig Luther College's Indvielsesdag.

For dem, som tænker paa at blive Elever ved Skolen, skal vi her foreløbig bemærke, at for Kost og Bogis i opvarmede oplyste og vel ventilerede Værelser er Prisen sat til fra \$2.25 til \$3.00 om Ugen, og Skolepengene i et fired Kursus Literary, Commercial, Normal og Scientific til \$1.00 om Ugen. Herom vil der senere blive givet en mere udførlig Underretning.

De Billeder af Skolebygningen og nogle af dens Omgivelser, som vi saa længe har lovet vore Benner, er nu omtrent færdige til at afsendes. I samme Hefte vil der ogsaa findes en kort Beskrivelse af Bygningen samt en Vel andre Oplysninger.

Samtalemøde.

Den 17de og 18 April sidstleden holdtes der i Menighedens Kirkesal i Skolebygningen to Aftenmøder til Behandling af det Spørgsmaal: „Bør og kan denne Skole blive indviet og taget i Brug til Høsten?“ Begge Møder var godt besøgte baade af Menighedslemmer og Udenforstaaende. Desuden havde vi den Glæde at have Pastorerne Sperati, Kvam og Ballestad iblandt os. Past. Kvam indlevede. Hans Referat var klart og træffende. For dem, som nu for to Aar siden begyndte at besvare det samme Spørgsmaal, var det en stor Opmuntring at høre denne Sag behandlet med friske Kræfter af Referenten og de andre tilreisende Præster.

Paa Spørgsmaalet: „Bør Skolen blive indviet og sat igang til Høsten?“ blev der svaret et bestemt Ja. En Skole som denne tiltænges i højeste Grad her paa Kyften. Vort Samsunds Skoler i Østen er saagodt som utilgængelige for vort Folk herude paa Grund af den store Afstand og de kostbare Rejser. Trangen til en højere Ud-

dannelse er vaagnet med ligesaa stor Styrke hos Ungdommen i Vesten som i Østen, medens Digegyldigheden for Guds Ord, ulviljomt er større her end østenfor Bjergene. Her er nok af højere Skoler, men saa kristelige og ingen ægte lutherst. De fleste er altsaa ganske uden Guds Ord, og der sidder som oftest Bantroen i Høisædet, saa at Guds Ord bliver ringet eller endog aabenbart forhaanet. Vi kender jo alle, hvorledes den falskelig saafaldte Videnskab sætter sin Ros og Værdi i at kæmpe mod Guds Ord, og der er desværre meget saa selv blandt dem, der gjælder for Kristne, som vover ærligt at stille sig paa Skriftens Side i de Ting, som Videnskaben har paataget sig at afgjøre. Kan nu lutherst Kristne forsvare at sende sine Børn til saadanne Skoler?

De ved meget vel, eller de burde ialfald vide, at Børnene der daglig blive udsatte for en frygtelig Fare; thi Guds Ord hører de sjelden omtalt undtagen, naar det bliver forhaanet. Men der da kan findes Forældre saa taabelige, at de kan mene, at deres Børn kan gennemgaa et fleraarigt Kursus ved en saadan hedensl Anstalt uden at blive smittet eller endog helt gennemshyret af den der herskende falske Videnskab? Hvordan det nu end forholder sig hermed, saa er det en Kjendsgjerning, at mange Forældre sende sine Børn til Skoler, hvor den Kristendom, som tidligere er bleven indplantet i dem, lidt efter lidt bliver modarbejdet og tilsidst i Regelen oprykket med Rod. Men—det saar ikke hjælpe, tænker man, Oplysning maa man jo have, Tiden kræver dette, og hvad Troen angaar nu, det gaar vel an at rette paa den bagefter. Saa letfindigt tænker virkelig mange; men bør vi tænke saaledes? Viiselig ikke! Thi det kan man være forvisset om, at al Oplysning ogsaa i de verdslige Ting, som strider mod Guds Ord, stammer fra Djævelen og fører sine Dyrkere ind i det evige Mørke.

Nødvendigheden af en højere lutherst Værestanstalt ved Pacific Kyften er altsaa indlysende for enhver Lutheraner som vil se, og som har nogen Forstand paa Tidens Krav og paa, hvad Gud fordrer af sin Kirke. Havde Kain ingen Ret til at spørge: „Mon jeg er min Broders Bogter?“ saa har lutherst Kristne endnu mindre Ret til at tænke eller sige, at det ikke kommer dem ved, hvor eller af hvem deres Børn bliver undervist.

En Skole som denne kan man med Rette haabe, vil blive af stor Betydning for vort Missionsarbejde herude. Menighederne vil ganske naturligt slutte sig omkring denne Anstalt. Der vil disse eller adspredte og i Regelen imaa Menigheder søle, at de har fælles Interesser. Det er en fælles Eiendom; for den bærer de allesammen Ansvar; den søger de sig alle forpligtet til at støtte med Bønner og Bidrag; og fra denne Skole haaber de i Tidens Løb med Guds Hjælp at saa Lærere eller ialfald dygtige og oplyste Menighedslemmer. Jo før vi kan saa sat Skolen igang, desto bedre vilde det være baade for den og Menighederne. Skulde Skolen heller ikke i dette Aar blive aabnet, saa vilde dette virke overmaade nedslaaende paa alle dens Benner baade nær og fjern, og mange vilde tabe Tilliden til dette Foretagende.

Men er det nu ogsaa muligt at Skolen kan blive sat

igang næste Høst? Herpaa blev der svaret med et tillidsfuldt Ja—Thi om en Liden ere meget knappe, og saare saa Penge kommer ind til at lønne Arbeidere, købe nødvendige Materialier og endelig betale Gjæld, som forfalder fra Tid til anden, saa kommer der dog nogen Penge ind, og det skal igunden ikke saa svært meget til, førend den søndre Halvdel af Bygningen kan tages i Brug, og mere tør vi ikke love at saa færdigt til Indvielsen. Nu gjælder det, at især Menighederne i Pacific Distrikt tager alvorlig fat og viser, at de anser denne Skole som sin Skole. Lad alle vore Menigheder ved Stillehavsstyksen tage denne Sag under Behandling, og ærligt spørge sig selv: Har vi her gjort, hvad Gud kræver af os?" og siader I da, at I ikke har gjort det, saa prøv at gjøre noget alle sammen; dette vil ogsaa virke opmuntrende paa Menighederne i Østen. Disse har, skjønt langt borte fra denne Anstalt, dog baaret ikke blot den tungeste Del af Byrden, men næsten hele Byrden alene og paa samme Tid haft meget store Udgifter til sine egne Skoler, hvortil de sandsynligvis næsten intet har faaet her vestenfra.

Ovenstaaende tør vi ikke kalde et endog tilnærmelsesvis nøiagtigt Referat af Forhandlingerne ved hine to Aftenmøder i Parkland Menighed. Men meget af dette og desuden meget andet i samme Aand blev udtalt under Møderne, og vi haaber, at Frugterne deraf ikke udebliver. Maatte bare mange lignende Møder blive holdt rundt i vore Menigheder, saa skulde vi saa, at Kjærligheden til denne Anstalt og til Missionsgjerningen i det Hele vilde vaagne og man vilde ogsaa siade, at man kunde gjøre noget.

Fire nye norske Synodekirker.

I disse haarde trange Tider, da det finansielle Thermometer i dette Land—og ikke mindst i denne Del af Lande—staar adskillig under Frysepunktet; ja netop i disse Tider gjør den Norske Synode Stormskridt i Retning af Kirkebygning her paa Kysten.

Læreranstalter og Kirker staar frem som ved Tryllekraft, og der er en Deltagelse, et Liv og en Virksomhed, der ikke alene beundres i snævrere Kredse, men som i Sandhed fortjener at blive kjendt viden om, som et lysende Eksempel paa: at „Enighed gjør stærk."

Foruden Parkland Universitet ved Tacoma, der gaar sin Fuldbetjelse imøde med stadige og sikre Skridt, saa har ogsaa Synodemeninghederne i Everett, Kootenai, New Whatcom og Fairhaven reist sig hver sin raskere Rikke i Løbet af de sidste 15—18 Maander.

De to førstnævnte Menigheder har allerede taget sine Kirker i brug for længe siden. Menigheden i New Whatcom arbejder stadig paa at saa sin Kirke i brugbar Stand, og Menigheden i Fairhaven har faaet sin indloset.

Ovennævnte Menigheder betjenes af Pastorerne: Hoel for Everetts Bedkommende, L. E. Foss for Kootenai—og Carlo Sperati for Whatcoms og Fairhavens Bedkommende.

Alle disse tre Mænd, ere agtede og afholdte saavel inden

som udenfor sine Menigheder, hvilket de jo, som meget dygtige Mænd, fortjener.

I Kootenai har Pastor Foss en meget frivillig Menighed, der lægger ualmindelig stor Interesse for sin Trivsel og Fremgang for Dagen. Og at den gjensidige og venlige Befolkning, i dette velhøjede første Settlement, omfatter sin Præst med Sympati er en Selvfølge.

Redskriveren heraf var, for nogle Dage siden, Bidne til, hvorledes der i nævnte Menighed rigtig styretregede paa Præsten, og samtidig kaldt der ogsaa store tunge Draaber paa Klokkeren.

Pastor Foss blev, ved denne Anledning, Kl. 11 om Aftenen, overfaldt af en vældig Hær af Sangere, som plagede hans Apetii med et veldækket Bord og pinte hans Lomme med en velslydt Pengesæk, der—til et Bidnesbyrd mod den „bundløse Præstefæl"—til Overflod havde Haand i begge Enden.

Dagen derpaa, som var Søndag traabte hele Menigheden frem og ofrede baade til Præst og Klokker, og det saa pludselig og uventet, at disse to fik det travlt med at komme sig ud af Veien.

Samme Dag blev Pastoren overleveret et klækkeligt Betsp til Indkjøb af et Orgel for Menigheden. Og alt dette viser jo, at han baade er afholdt og betroet i Menigheden.

Pastor Foss har været en flittig og ivrig Misforer her paa Kysten. Sent og tidligt har han været paafærde, og med sin rastløse Virksomhed og sit bindende Væsen har det lykket ham at organisere flere Menigheder blandt vore Landsmænd.

Menigheden i Fairhaven var den første, han organiserede, og denne har han ogsaa bejænt indtil han fornylig modtog Kaldelse fra Stanwood og fulgte denne.

Kirkebygningen i Fairhaven har ogsaa fornemmelig, Dr. Foss's energiske Optraeden at takke for sin Tilblivelse.

Denne Byggearbejde,—der ikke netop var paatrævet af Nødvendigheden, saasom Menigheden havde et eget Lokale,—begyndte saa at sige „med Haab mod Haab." Men man havde ikke før begyndt førend man forstod, at Pastor Foss var en rigtig „Rustler", og saa satte Menigheden Skuldrene til af alle Kræfter. Og hvad mere var, de Udenforstaaende af Foss's Venner deltog med saadan Joer, at de udførte Halvdelen af Arbejdet.

Resultatet blev da, at de cirka 100 Dollars, som blev brugte til Arbejdsudgifter, rak meget længere end nogen havde ventet.

Naar Pastor Foss ivrede for at iværksætte Kirkebygning i Fairhaven netop nu, saa var det af den grund, at han vilde sikre sig en meget pen og heldigt beliggende Tomt, som han fik frit. Fremdeles var det, fordi han vilde benytte sig af denne blotte Arbejdstid, og at han ikke havde foreregnet sig, viser den store staute Kirkebygning som nu staar der indloset, og hvorved baade Tomten er sikret og ca 800 Dollars sparet i Arbejdsomkostninger.

D. Herter John Dyb, Christ Botten, Louis Dahl og E. Gjellum, der alle staar udenfor Menigheden, deltog med henholdsvis 42, 31, 29 og 27 Dagsværk. Alt sammen for

liben eller ingen godtgjærelse.

Andre Udenforstaaende deltog fra 2 til 14 dage, ligesaa uden nævneværdig godtgjærelse.

Jeg nævner dette, forbi saadan Off:rvillighed af Udenforstaaende er saa saare sjelden i vore Dage, og derfor fortjener disse Mænd baade Ros og Tak.

Mr. Louis Dahl, der er en slink og paalidelig Bygningssnedkar, fortjener dobbelt Tak forbi han, som Formand, ledede Arbeidet i 29 dage for liben eller ingen Betaling.

Jeg ønsker ham god Lykke i Iowa, hvortil han er flyttet. Fairhaven, Wash. i April 1894.

Th. Johnson.

Sextil skal vi s ie folgende: Kirken i Seattle blev indviet den 20 November 1892. Desuden er folgende fire Kirker nu under Bygning, nemlig Kirkerne i Stanwood og Haller City, Washington, Astoria og Silverton, Oregon.

Samuel Franklins Sparebank.

(af Hessa Stretton.)

„Den er jo saa gammelbuds,“ sagde hun misforpriet; „men det g r Jntet, naar du blot ikke vil gaa ud, men. Mandsekkene har da heller ikke Skjon paa Sligt.“

„Hvad var Tjelen idag, Anna?“ spurgte hun, blot for at afvende hendes Opmærksomhed fra den gamle Vest.

„Na, den vedkom ikke os,“ svarede hun med mere Venlighed; „det var Gjerrighed er en Rod til alt Ondt. Det var ikke Noget for os, kan du vide? endstjont Prædikanten sagde, at vi elste Pengene ligesaa meget naar vi tragte efter dem, som naar vi eie dem. Nu vel, jeg hverken eier dem eller tragter efter dem.“

Samuel følte sig ubehagelig berst og gjorde ingen videre Bemærkninger. Han sagde til sin Kone, at han vilde tage den gamle Vest paa, naar han om Kvældene kom hjem fra Arbeide. I den første Tid gjorde han det ogsaa regelmæssigt men senere blot en og anden Gang, indtil endelig Vesten blev hængende i Ro paa en Spiger bag Døren i Soveværelset og kun en Gang om Ugen blev nedtagen af Anna for at b rles. Af og til havde Samuel en ny Seddel at s ie til de gamle, som han før havde gjemt, og han fik sig Dvølse i at aabne Sømmen og sy den til igjen, at han ikke længere havde nogen Frygt for, at Anna skulde opdage det. Han var undertiden Vesten paa en regnsuld Søndag og fandt eu stor Tilfredsstillelse i sit beundringsværdige Paasund med at skjule og bevogte sine Sparepenge.

Maaned efter Maaned og Aar efter Aar bevarede den gamle Vest sin Hemmelighed. Det var Samuels første Gjerning om Morgenens og hans sidste om Aftenen, at lade sine Dine hvile paa den, medens den hang der bag Døren, ligesom den vilde hænge der for bestandig. Han blev gjerrigere og gjerrigere, knurrede mod sin Kone for hvert Stykke Br nd, hvormed hun pyntede sig, og negtede aldeles at sende John til en Skole, hvor Betalingen var en halv Krone om Ugen istedetfor fem og tyve Ore, som han havde betalt hidindtil. Han higede efter at bringe sin Formue op til tusinde

Kroner; nu havde han allerede ni hundrede i sin Vest, men hvilken ganske anden Klang havde ikke tusinde Kroner end ni hundrede!

Han havde samlet sexti Kroner heimod dette forp stede Maal, da han en Aften ved sin Hjemkomst fra Arbeidet som sædvanligt gik ind i Dagværelset for at væske Hænder og Ansigt og med det samme kastede Blikket henimod den velkjendte Gjenstand bag Døren. Men den var der ikke! Dens Plads var tom, og der hang Jntet paa Spigeren. Selv Synet af den bare Spiger paa dette Sted hj lte ham med Fors rdelse; men uden Tvivl havde Anna lagt den hen i en eller anden Skuffe. Da han raabte paa hende, var det med brudt og skjælvende Stemme.

„Hvor har du gjort af min gamle Vest?“ spurgte han. Han kunde høre hende i Sideværelset hælde det logende Vand over Tjeen; men hun svarede ikke, s r hun havde lukket D rret til paa Dhekanden.

„Na, den samlede bare Støv,“ svarede hun med munter Stemme, „og saa gjorde jeg en ganske god Handel og solgte den for en Krone til En, som handler med brugte Klæder.“

St det kom saa pludseligt, at Samuel ravede som om han havde faaet et voldsomt Slag, og faldt paa Gulvet. Han tabte ikke aldeles sin Bev stthed, for han følte, hvorledes Anna forsøgte at l ste ham op, og hørte hende spørge om, hvad der seilede ham. Efter et Par Minutter var han istand til at reise sig og sætte sig paa Sengen, men han kjendte sig svimmel og bedøvet.

„Hvor er den?“ raabte han, idet han gav sig til at græde og hulke som et Barn; „hvor er den?“

„Den gamle Vest? spurte hun, idet hun troede, at han havde tabt Sands og Samling.“

„Ja,“ sagde han. „Der var ni 100-Kronefedler i den.“

Anna troede først, at hans Hoved var blevet saaret i Faldet, og at han talte i Bivdelse; men da han vedblev at jamre sig over sit Tab og tilskod, hvorledes han havde skjult Sedlerne for hende, begyndte hun at tro ham, saa meget mere, som han tog op de tre Guldstykker, han havde sparet sammen for at naa til den tiende 100 Kronefeddel, og kastede dem henad Gulvet i Brede og Fortvivelse.

„Og jeg kjender slet ikke Manden,“ raabte Anna. „Jeg har aldrig seet ham før, og han vil nok p sse sig, at jeg ikke skal faa Die paa ham igjen. O, Samuel! hvorledes kunde du gjøre dette? hvorledes kunde du holde det hemmeligt for mig i alle disse Aar, og jeg har aldrig kjøbt i Smug saa meget som en Alen Baand eller en Krave? Jeg kan ikke tilgive det og ikke glemme det heller.“

Hun følte dybt, at Samuel ikke havde havt Tillid til hende. Pengetabet var tungt, og hun kunde ikke lade være at tænke paa, hvilken stor Sum det var, og hvad der kunde været gjort for John; men Tabet af hendes Gtjefalles Tillid var ti Gange værre. Hvorledes vilde hun nogensinde mere kunne stole paa ham? Og hvorledes kunde hun nogensinde være forvisset om, at han virkelig elskede hende og havde Tillid til hende?

Det var en sørgelig Aften. Samuel beklagede sig saa

bitterlig over sit Pergetab, at Anna begyndte at tro, at han hellere vilde have mistet hende eller sit Barn. Hun sad der taus og harmfuld, medens han, ulig sig selv, var næsten fra sig af Brede og Sarg. Den næste Morgen talte hun ikke til ham før han gik paa Arbejde, nattet hun vidste, at han havde ligget vaagen den hele Nat ligesom hun, og han ikke havde spist en eneste Mundfuld til Frokost. Det var en kold, vinterlig Dag, og en fugtig Taage opfyldte Luften. Samuel blev gennemvaad, før han naaede frem, og der var ingen Anledning til at faa tørre Klæderne. Han var gennemvaad, da han kom hjem, men der var ingen tørre Klæder fremlagte til ham. Han kan opvarte sig selv, tænkte Anna; det kan være godt for ham at se Forskjellen mellem en brav Kone og en slem. Han kunde ikke beklemme sig til selv at finde frem de tørre Klæder og sad hele Aftenen med Kuldbevisninger ved Kaminen, trods den varme og livlige Flamme fra den sunkende Jld.

Med Aagens Stutning var Samuel Franklin nødt til at standse med Arbejdet. Han fik Gigtfeber, og Lægen sagde, at han ikke maatte vente at faa gaa paa Arbejde før om tre Maaneder. Det var maaske det Bedste, som kunde times ham, thi medens hans Hustru var bleven bedrøvet og fremmed for ham paa Grund af hans Indeslutthed og Mangel paa Tillid til hende, fremkaldte nu hans Sygdom paany al hendes gamle og varme Kjærlighed i hendes Hjerte. Hun pleiede ham med Naahed og htrede ikke et bebreidende Ord nu, da han ikke kunde sønne fra hende, hvilket mangen en Kone vilde have gjort. Inden hans Sygdom var halvt overstaet, havde hun allerede været nødt til at pantsætte alle deres bedste Klædningsstykker for at kunne kjøbe det Nødvendigste. Aldrig havde Samuel Franklin tænkt sig, at hans Kone Dag efter Dag skulde behøve at gaa til Pantelaaneren; men hun gjorde det med et saa muntert Sind, at Smerten derved blot søltes halvt.

„Anna,“ sagde han en Morgen, „i hele Nat har det lydt for mine Øren: Du kan ikke tjene Gud og Mammon, du kan ikke tjene Gud og Mammon! Og jeg, som troede at gjøre Gud en Tjeneste, naar jeg tog mine Helligdagsklæder paa og gik i Kirke med Eder en Søndags Formiddag,—ligesom han skulde mene, at dette var at gjøre ham en Tjeneste! Og sa i tilbad jeg den hele Uge igjennem den gamle Vest, som hang bag Døren, ligesom en stakkels Hedning tilbeder en Bld af Træ eller Sten. Jeg begynder at tro, at det var Gud, som indgav dig at sælge den til Manden, som handiede med gamle Klæder. Men hvorledes kan jeg tjene ham nu, Anna? Jeg kan jo ikke gjøre Andet end ligge i min Seng og være en Byrde for dig.“

Anna Franklin bøjede sig ned og kyssede sin Ulykkelige, idet hun hvistede: „Jeg mærker slet ikke, at du er nogen Byrde, som du kalder det.“ Derefter aabnede hun Bibelen og læste disse Ord:

„Da sagde de til ham: Hvad skulle vi gjøre, at vi kunne gjøre Guds Gjerninger? Jesus svarede og sagde til dem: Dette er Guds Gjerning, at I skulle tro paa den, som han udsendte.“

Efter et Dieblis Stilhed sa de han: „Ja, jeg indser, at der er en Gjerning, som jeg maaske svarere kan begynde paa her, end naar jeg er paa Arbejde. Jeg kan paa din Maade gjøre min Gjerning for Gud, medens jeg ligger her hjælpeløs som et lidet Barn. Og nu kommer jeg til at tænke paa, at Jesus Kristus aldrig paa nogen Maade tjente Mammon, og naar jeg tror paa ham, skal jeg forsøge at blive ham lig. Der er ingen Nytte i at bede til Gud paa Søndagen og gjøre det Nedsatte hele Ugen igjennem, naar man gaar og sulter efter Benge og saadanne Ting.“

„Samuel,“ svarede hans Kone, „jeg har ikke troet paa ham, som jeg burde, for jeg har græmmet mig over denne gamle Vest og tænkt paa, hvorledes Bengene nu vilde komme vel med; men dersom du vil hjælpe mig, saa vil jeg hjælpe dig, og vi vil forsøge at tro paa ham, som om vi kunde se ham komme ind i Bærelset og tale med os.“

„Men det vilde være at se, og ikke at tro.“

„Det vilde det,“ svarede hun, „og han sagde selv: 'Salige ere de, som ikke have set og dog troet.' Vi maa sætte vor Lid til ham og hans Ord uden at se ham.“

Men det var en haard Prøve for dem at forlade sig paa Gud, medens alle deres Eiendele efterhaanden forsvandt, den ene efter den anden. Det varede længe, før end Samuel fuldkommen gjenvaad sine Kræfter, og da han atter var istand til at gaa paa Arbejde, var de i temmelig stor Gjæld. Alligevel havde de i tidligere Dage aldrig været saa lykkelige som nu. Den ensfoldige Tro paa Frelseren, som ved den Hellig Aands Kraft var slabt i deres Hjerter, gav dem en Fred, der var ret forskjellig fra Alt, hvad de før havde søgt, og Samuel, som nu ikke længere havde nogen hemmelig Sorg eller Glæde at ruge over hos sig selv, blev aaben og oprigtig mod sin Kone. De sparede til det Yderste for at komme ud af Gjælden, og da den næste Winter kom, var de atter i de samme gode Raar som dengang, da Anna solgte den værdifulde gamle Vest—dens Indhold undtagen.

(Mere.)

Bidrag til Pacific Lutheran University.

A. Gunderson, B Amar, Minn	\$2.00
Fra Immanuel's Mgh. Past. Jørbes Kald, samlet ved Vars Syldeste: Peder Kolnes og L. E. Thompson, hver \$5; Ole Clementson \$3; og Peter Simonsen \$1;	14.00
Fra Anders Brevig	5.00
Bed Sigrud Grundesen, Fisher, Minn. fra Mrs. Ingeborg Greibrot \$1 80 og hende selv \$3.20 lig	5.00
Bed Past. Dolven, Portland, Or: Mrs. Danielsen 50c, Luther Johnson 25c, Willie Johnson 25c og Albert Wilson 10c, (Skolebørn)	1.10
Bed Kasserer Rustad, fra Past. A. E. Bien og P. L. Blom, hver \$1; Bed Past. Rognlie, Del af Offer \$4 47	
Bed Past. Bredesen, fra Sven Haugen, Stoughton, \$1,	
Bed Past. Beito, Collect \$8 75, ved Past. M. Borge, samlet i Paint Creek Mgh. Ja. \$20.75, ved Past. E.	

B. Jensen, fra Gunder Traaen, Riceford, Minn. \$1;
 Ved Mrs. Sætrang, Waterbill, Ja. Past. Borge's
 Kald, fra Mrs. O. Busnes og M & S. Busnes, hver
 50c, Til sammen..... 38.97
 Ved Past. T. A. Torgersen fra Erik Ellisen, Sømber,
 Ja. til Typer for „Herald“..... .50
 Ved Past. E. J. Synnes, fra M. J. Hansen, Ford River
 Mich..... 5.00
 Fra R. B. Leque, Et nwood, Wash. 50 Søkke Havre,
 folgt for..... £0 00

\$121 57

Parland, Wash, 23 April 1894. T. Larsen, Kasserer.

Modtaget gennem Rev. P. Mortensen Lansingburgh
 N. Y \$5 00 til Hjælp for Immanuel's Menighed i Seattle.
 Hjertelig Tak J. J. Kvam.

Præsternes Adresser i Pacific Distrik.

- T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.
- L. E. Fosf, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.
- P. J. Berg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seat
 tie Wash.
- E. Vallestad, 1522, G. Street, Tacoma
 Wash.
- B. Harstad, Parland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parland, Pierce Co, Wash.
- N. Christensen, Parland, Pierce Co. Wash.
- L. Rissen, W. 5th St. Astoria, Oregon. ligeoverfor
 Finne Kirken.
- A. D. Dolven, Cor. E. Grant & 10th Str. Port-
 land, Oregon.
- N. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
- D. Oltersen, 702 Fifth Street,ureka,
 California.
- D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San
 Francisco Cal.
- J. L. P. Dietrichson 1371 Tenth Street
 Oakland, Cal.
- J. Johansen, Box 487, Fresno, California.
- J. C. Møhl, Seywards, Alameda Co. Cal.

\$- LUTHERAN - \$
.. UNIVERSITY ..
-':::HERALD::: -'
 Boster 50 Cts om Aaret.

Metropolitan

:- Savings :- Bank. :-

— Før kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

[- P-A-B-S-A-N-K -]

[Incorporeret 1887.]

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8.

Tordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
Das. Le S. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig.	Ass'i Cashier.

Directors.

Pommer C. I. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
 G. S. Holmes, Theo. Hoerner, Geo. P.
 Eaton, P. H. Caesar, C. W. Enos,
 Das. Le S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne ubetales kvartalsvis i Januar, April, Jule
 og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa
 maanedlige Betalingsvilkår. Anvisninger paa alle Stedri
 i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran ..

.. University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske
 nær Bygningen. Jernbånen gaar midt igennem Armour
 Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som bydes
 tilsalgs, og enhver, der nu kjober Eiendom af os, bliver Eier
 af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for
 den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger
 fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa
 henstand forlanges \$110 per Lot. Saasnart Lotten er
 betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldførelse
 endnu. Skriv til Pac Luth University Association,
 Parland, Pierce Co. Wash'n.

Skø og Støvler

Til billigste Priser og af beste Sort hos
 S. Olsen, 1109 Tacoma. Av., Tacoma.

Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de
 høje Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster for-
 studsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N.
 Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfigelser
 o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Larsen, Parland,
 Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonenter den 6te
 frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma,
 Wash., as second class matter.